

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 101/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Adelou Valockou, Radvanská 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 Ústavy slovenskej republiky a ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 24 C/84/2012 zo 6. marca 2014 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co/214/2014 z 30. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie čl. 1 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich základného práva

na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 C 84/2012 zo 6. marca 2014 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 214/2014 z 30. januára 2015.

Sťažovateľ v 1. rade návrhom z 23. mája 2012 žiadal súd, aby zaviazal odporcu v 1. rade na náhradu škody a ušlého zisku v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej odporcom v 1. rade. Oznámením z 27. februára 2013 do konania vstúpila ako vedľajší účastník konania [REDAKOVANÉ] Okresný súd uznesením č. k. 24 C 84/2012-109 zo 7. februára 2013 pripustil vstup odporcu v 2. rade do konania a uznesením č. k. 24 C 84/2012-147 zo 4. apríla 2013 pripustil vstup sťažovateľa v 2. rade do konania ako navrhovateľa v 2. rade. Sťažovateľ v 1. rade na základe podania zo 7. novembra 2013 vzal žalobu v plnom rozsahu späť, a to proti odporcom v 1. aj 2. rade. Predmetom konania zostal návrh sťažovateľa v 2. rade smerujúci proti odporcovi v 2. rade. Súd vlastnou činnosťou zistil, že odporca v 2. rade zanikol výmazom z obchodného registra, čím stratil spôsobilosť byť účastníkom konania.

Sťažovatelia podaním z 5. februára 2014 navrhli, aby súd ďalej v konaní pokračoval s vedľajším účastníkom ako riadnym účastníkom – odporcom v konaní. Okresný súd uznesením sp. zn. 24 C 84/2012 zo 6. marca 2014 rozhodol tak, že konanie proti odporcom v 1. aj 2. rade zastavil, zaviazal navrhovateľa v 1. rade na náhradu trov konania odporcovi v 2. rade, vyslovil, že žiadny z účastníkov konania proti odporcovi v 2. rade nemá právo na náhradu trov konania, a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia v 1. a 2. rade odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 214/2014 z 30. januára 2015 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bolo konanie proti odporcovi v 1. a 2. rade zastavené, a vo výroku, ktorým žiadnemu účastníkovi nebola priznaná náhrada trov konania, a uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bola odporcovi v 1. rade priznaná náhrada trov konania, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú:

«Konanie voči odporcovi 2 súd prvého stupňa zastavil s poukazom na ust. § 20 ods.2 OZ, § 19 ods.3 O. s. p. a § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. keď súd vlastnou činnosťou zistil, že odporca 2 zanikol výmazom z obchodného registra ku dňu 20.09.2013 bez právneho nástupcu, čo malo v procesnej rovine za následok straty spôsobilosti byť účastníkom konania, keď ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, na ktorý musí súd prihliadať počas celého konania ex offo a ktorý vedie podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. k zastaveniu konania.

Navrhovatelia po zistení skutočnosti, že odporca 2 zanikol, požiadali súd s poukazom na ustanovenie § 93 O. s. p. v spojení s § 15 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov aby súd ďalej pokračoval v konaní s vedľajším účastníkom konania - [REDAKOVANÉ] ako riadnym účastníkom konania.

V tejto časti súd vyvodil záver, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky upravené v § 92 O. s. p. a v danom konaní neprichádza do úvahy ani zámena účastníka konania, ani pristúpenie ďalšieho účastníka konania a to z dôvodu zániku odporcu v 2 rade.

Odvolačí súd sa s týmto záverom prvostupňového súdu stotožnil a poukázal na to, že v čase zániku odporcu 2 žiadnym z postupov upravených v § 92 O. s. p. nemôže byť založené priame účastníctvo [REDAKOVANÉ]. Krajský súd v tejto časti doplnil, že nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľnou vadou, ktorá bez ďalšieho vedie k zastaveniu konania. Preto pokiaľ v žalobe označený účastník nemá právnu subjektivitu, resp. túto v priebehu konania stratí, žiadnym procesným postupom nie je možné zhojiť tento (neodstrániteľný) nedostatok, nakoľko súd nemôže pripustiť, aby na jeho miesto vstúpil do už začatého konania subjekt s právnou subjektivitou. Preto považoval rozhodnutie súdu sa vecne správne a toto postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil...

S právnym názorom súdov vyslovených v odôvodnení napadnutých uznesení sa nestotožňujeme.

Podľa § 93 ods. 1 O. s. p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 94 ods.4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že s vedľajším účastníkom koná súd obdobne ako s riadnym účastníkom konania. Má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, nemôže mu však súd pri rozhodovaní vo veci samej priznať práva a uložiť povinnosť.

Podľa § 92 ods. 1 O. s. p. na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa.

Dispozičná zásada je založená na idey právneho záujmu, to znamená, že iniciatívu má ten, kto uplatňuje alebo bráni svoj vlastný právny záujem. Uplatnenie dispozičnej zásady spočíva v možnosti procesných strán disponovať konaním disponovať predmetom konania. Súd rozhoduje v civilnom konaní o určitom spornom subjektívnom práve alebo zákonom chráneného záujmu. O tom, či dôjde k súdnemu konaniu a čo bude jeho predmetom, rozhodujú sporné strany. V tomto zmysle nakladajú resp. disponujú rôznymi procesnými prostriedkami súdnej ochrany, ktoré sú upravené zákonom.

Tak ako to uviedol navrhovateľ 2 / vo svojom odvolaní z 31.3.2014 má zato, že svojím podaním z 4.2.2014 navrhol súdu aby do konania pristúpil ako ďalší účastník na strane žalovaného, účastník konania dotedy vystupujúci ako vedľajší účastník.

Postavenie vedľajšieho účastníka okamihom zániku žalovaného 2 na strane ktorého vystupoval z procesného hľadiska jeho zánikom zaniklo a od tohto okamihu nemohol ďalej vystupovať ako vedľajší účastník na jeho strane.

Som toho názoru, že v danom čase preto neexistovala žiadna hmotnoprávna a ani procesnoprávna prekážka, ktorá by bránila súdu rozhodnúť o pristúpení ďalšieho účastníka do konania. V konečnom dôsledku keď súd o všetkých procesných otázkach rozhodol jedným rozhodnutím.

Podľa čl. 1 Ústavy SR: „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo:

Dovoľujem si uviesť, že z pojmu právny štát, uvedenom v čl. 1 Ústavy SR, je možné si odvodiť jeho princípy. Medzi základné princípy právneho štátu sa zaraďuje aj princíp právnej istoty.

Základným prvkom právnej istoty, je istota občana, ž sa voči nemu bude zachovávať právo. Právnu istotu konkretizujú viaceré čiastkové princípy, z ktorých si dovoľujem poukázať najmä na princíp predvídateľnosti konania štátnych orgánov- konanie štátnych orgánov musí byť v rámci istých hraníc predvídateľné.

Mám za to, že súd pri rozhodovaní vo veci mi odňal možnosť konať pred súdom, konkrétne tým, že nerozhodol o mojom návrhu na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného podľa § 92 ods. 1 O. s. p.

Týmto postupom mi znemožnil uplatniť v súdnom konaní realizáciu mojich procesných práv priznaných mi Občianskym súdnym poriadkom za účelom uplatnenia a ochrany svojich práv a právom chránených záujmov.»

Sťažovatelia na základe uvedených skutočností navrhujú, aby ústavný súd uznesením prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a „po vykonaní dokazovania“ vyniesol tento nález:

„1. Uznesením Okresného súdu Bratislava I. z 6. marca 2014 č.k.: 24 C 84/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2015 č.k.: 3Co 214/2014 bol porušený čl. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenia Okresného súdu Bratislava I. z 6. marca 2014 č.k.: 24 C 84/2012 a Krajského súdu v Bratislave z 30.januára 2015 č.k.: 3Co 214 /2014 sa zrušujú

3. Okresnému súdu Bratislava IV. sa vec vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovatelia tvrdia, že napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu boli porušené ich základné práva označené v petite ich sťažnosti zaručené ústavou.

Podľa čl. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

1. Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sťažovatelia vyjadrujú svoju nespokojnosť najmä z dôvodu, že okresný súd po zastavení konania proti odporcom v 1. aj 2. rade nepokračoval na ich návrh v konaní s vedľajším účastníkom konania ako s odporcom.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľov rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 24 C 84/2012 zo 6. marca 2014, ústavný súd uvádza, že jeho preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

V prípade sťažovateľmi napadnutého rozhodnutia okresného súdu bol súdom, ktorý preskúmaval jeho uznesenie, krajský súd na základe opravného prostriedku sťažovateľov. Sťažovatelia teda využili na ochranu nimi označených práv zákonom poskytnutý opravný prostriedok. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiu okresného súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovatelia vyjadrujú svoju nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o zastavení konania, a v otázke možného pokračovania v konaní s vedľajším účastníkom (ktoré posúdil ako zmätočné) považoval odôvodnenie okresného súdu za dostatočne presvedčivé.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku sp. zn. 3 Co 214/2014 z 30. januára 2015 uviedol:

«V odôvodnení rozhodnutia sa prvostupňový súd vysporiadal aj s podaním navrhovateľov reagujúcim na zánik odporcu 2/, ktorým títo navrhli, aby súd ďalej pokračoval v konaní s vedľajším účastníkom - spoločnosťou [REDACTED], ako s riadnym účastníkom konania, a to s poukazom na ust. § 93 O. s. p. v spojení s § 15 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uviedol, že prípady, v ktorých je možné meniť okruh účastníkov v priebehu konania, upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 92. Zmena účastníkov konania pritom môže spočívať v pristúpení účastníka do konania (§ 92 ods. 1 O. s. p.), zmene účastníkov konania (§ 92 ods. 2 a 3) alebo zámene účastníkov konania (§ 92 ods. 4). Procesný inštitút pristúpenia ďalšieho účastníka do konania v danom prípade prvostupňový súd vylúčil z dôvodu, že po právoplatnosti uznesenia súdu o pripustení vstupu ďalšieho účastníka do konania by v procesnej pozícii odporcu vystupoval len pristúpivší účastník (vzhľadom na zastavenie konania voči doterajším odporcom 1/ a 2/), čo je pri pristúpení účastníka do konania pojmovovo vylúčené. K zmene účastníkov konania v danom prípade chýba skutočnosť zakladajúca prechod/prevod hmotnoprávných povinností, o ktorých v konaní na strane odporcov ide, a to z odporcu 2/ (u odporcu 1/ pasívna vecná legitímácia absentovala už od podania žalobného návrhu) na vedľajšieho účastníka po podaní žalobného návrhu. Naopak s poukazom na ust. § 15 zák. č. 381/2001 Z. z. prvostupňový súd vyvodil, že vedľajšiemu účastníkovi konania svedčila pasívna vecná legitímácia už v čase začatia konania. Na mieste podľa prvostupňového súdu nie je ani aplikácia poslednej modalítity procesného nástupníctva v podobe zámény účastníctva. V predmetnej veci by do úvahy prichádzala len zámena odporcu 1/, ktorý od začiatku nebol v konaní pasívne vecne legitimovaný, za vedľajšieho účastníka (zámena odporcu 2/ s vedľajším účastníkom je vylúčená z dôvodu, že obom svedčila pasívna vecná legitímácia). Na pripustenie zámény účastníkov konania sa však vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to (i) návrh niektorého účastníka konania a (ii) súhlas všetkých doterajších účastníkov konania so zamenou a z obsahu podania navrhovateľov nebolo podľa konajúceho súdu možné vyvodit' nepochybný zámer o uplatnení inštitútu zámény v zmysle § 92 ods. 4 O. s. p..

Záverom prvostupňový súd dodal, že na to, aby súd mohol v konaní ďalej pokračovať s vedľajším účastníkom ako s „novým“ odporcom nestačí len vo všeobecnej rovine navrhnúť pokračovanie v konaní stým, že súd si sám „vyberie“, ktorá zo zákonom upravených procesných modalít účastníkov konania prichádza vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu do úvahy, naopak je na účastníkovi konania, aby ním navrhovanú procesnú modalitu pomenoval (resp. z obsahu jeho podania musí nepochybné vyplývať, že vôľa účastníka práve k jej uplatneniu smeruje), tvrdil a preukázal splnenie procesných podmienok, za ktorých ju súd môže pripustiť...

Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd odvolanie podané navrhovateľom 2/ proti výroku III. prvostupňového rozhodnutia, ktorým bolo zastavené konanie voči odporcovi 2/. Prvostupňový súd postupoval správne, keď z úradnej povinnosti prihliadol na stratu spôsobilosti odporcu 2/ byť účastníkom konania (§ 19 O. s. p. v spojení s § 20 ods. 2 Obč. zák.) v dôsledku jeho výmazu z obchodného registra a konanie pre existenciu tejto neodstrániteľnej prekážky konania bez ďalšieho podľa § 104 ods. 1 O. s. p. zastavil. Nepochybil ani pri právnom posúdení zmätočného návrhu navrhovateľa 2/, ktorým sa po zistení o výmaze odporcu 2/ z obchodného registra s odkazom na ust. § 93 O. s. p. upravujúce vedľajšie účastníctvo domáhal, aby súd pokračoval v konaní s vedľajším účastníkom konania ako so žalovanou stranou. Prvostupňový súd v tomto smere správne a dostatočne presvedčivo ozrejmil, prečo v danom prípade nemôže byť žiadnym z procesných inštitútov uvedených v ust. § 92 O. s. p. (pristúpenie účastníka konania, zmena účastníkov konania, zámena účastníkov konania) založené priame účastníctvo [REDACTED].

Pre zdôraznenie správnosti postupu prvostupňového súdu odvolací súd dopĺňa, že nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľnou vadou, ktorá bez ďalšieho vedie k zastaveniu konania. Pokiaľ preto v žalobe označený účastník konania nemá právnu subjektivitu, resp. túto v priebehu konania stratí, žiadnym procesným postupom nie je možné zhojiť tento (neodstrániteľný) nedostatok, nakoľko súd nemôže pripustiť, aby na jeho miesto vstúpil do už začatého konania subjekt s právnou subjektivitou (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. novembra 2001, sp. zn. 5Cdo 130/01). V danej veci si navrhovateľ 2/ žalovaný nárok v konaní uplatňoval len voči odporcovi 2/, ktorý zanikol ešte pred tým, ako navrhovateľ 2/ žiadal pripustiť vstup ďalšieho účastníka do

konania na žalovanú stranu. Z dôvodu absencie spôsobilej strany sporu by ani procesným postupom navrhovaným navrhovateľom 2/ nemohlo dôjsť k vzniku procesno-právneho vzťahu. Prvostupňový súd preto konanie nezaťažil ani inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď pred zastavením konania nerozhodol o procesnom návrhu navrhovateľa 2/ na pristúpenia ďalšieho účastníka do konania, prednesenom až po zániku odporcu 2/.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v časti napadnutej odvolaním navrhovateľa 2/ ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.»

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a k nej pripojených príloh konštatuje, že právny názor krajského súdu a jeho interpretáciu a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení vo veci nie je možné považovať za odporujúce čl. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02). V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré treba považovať napadnuté rozhodnutie okresného súdu v okolnostiach danej veci za ústavne konformné.

Vedľajší účastník je tretia osoba, ktorá je odlišná od navrhovateľa aj od odporcu, konajúca sama za seba a vstupujúca do konania na strane tej sporovej strany, na úspechu ktorej má právny záujem. Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti, ako účastník, na ktorého stranu sa pripojil, jeho postavenie je však obmedzené, pretože je vylúčený z procesných úkonov predstavujúcich dispozíciu predmetom konania. Ústavný súd v otázke posúdenia možnosti vedľajšieho účastníka konania pokračovať v konaní v pozícii odporcu nemá dôvod na odmietnutie právneho názoru krajského súdu.

Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci (najmä § 92 a § 93 Občianskeho

súdneho poriadku) a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľmi prejavenu nespokojnosťou s namietaným rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľmi označenými právami, odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016